

Færøerne juni 2017

Tirsdag den 13. juni (Merete)

I går havde vi pakket vores kufferter med varmt tøj samt regntøj, da sommerens ferie gik til Færøerne i en uge. Rejsen havde vi bestilt, da vi i foråret var i Århus at snakke med Mette og Lars fra Islandsrejser. Vi ville stå op ca. 7.30, men heldigvis vågnede jeg allerede kl. 6.30, og det var sørme godt, da malerne troppede op med 2 biler kl. 7.30. Bent stod op i al virvaret. Malerne dannede sig et overblik, og 2 unge gutter gik i gang med at spartle vores vægge i køkkenet op. Den sidste månedstid har vi nemlig haft travlt med at tage tapet, gulv, køkken og loft ned.

Kjesten og Flemming kom og hentede os lidt i 10, og så var vi klar til at drage til Billund med en fuldt læsset bil. Godt en time senere ankom vi til Billund. Vi blev læsset af ved afgangsterminalen, så vi var klar til at få tjekket vores bagage ind, så snart Flemming kom tilbage fra P pladsen. I sikkerhedstjekket fik jeg min taske kigget grundigt efter, og det viste sig, at jeg havde 2 pakker gær i bunden af tasken – ti hi, vi måtte åbenbart ikke have pakket tasken ordentlig ud efter sidste besøg i Fakta. Flemming måtte også gennem sikkerhedstjek flere gange pga. kamera og bælte.

Inden vi skulle ombord på flyet spiste vi vores medbragte madpakker med nyindkøbt dyrt vand.

Vores fly: Atlantic Airways Airbus 319 OY-RCG (opkaldt efter den færøske kunstner Elinberg Lützen 1919-1995, - hun har lavet klassisk linoleumstryk)

Vi gik ombord på flyet kl. 13.15, og en halv time senere var vi klar til afgang med en flyvetid på 1 time og 45 minutter. Ombord fik vi kaffe og the samt noget koldt at drikke. Der er ca. 1.170 km til Færøerne.

Lige bag Kjesten og Flemming sad der 2 små skrigbasser – det var næsten ikke til at holde ud. Der var en meget flot indflyvning til lufthavnen, skyerne hang meget lavt og fjeldene var ganske tæt på.

Efter ankomsten til Vagar Lufthavn ca. 14.30 fik vi snakket en del med Ellen, Jens "Tands" kone. Vi udvekslede telefonnumre, idet hun skulle bo privat hos nogle venner, som måske ville få kendskab til, hvis der på et tidspunkt kom grind. Vi havde lejet en bil gennem 62N, en blå Toyota Auris, og den hentede Bent et sted i lufthavnen, hvorefter vi fik alle vores pakkenelliker puttet i bilen. Der var en del vejarbejde i lufthavnsområdet, så vi skulle bare snurre bilen rundt og ikke tage os af skiltningen. Bilens tæller stod på 6.266 km.

Efter en kort køretur kom vi Miðvágur og fandt vores lejlighed, Pakhusid, men koden til nøgleboksen passede desværre ikke, så vi måtte ringe til udlejer for at få den rigtige kode. Vi boede med en flot udsigt lige ud til vandet, og der svømmede en flok edderfugle rundt med deres ællinger. Desuden var der rigtig mange store engkabbelejer (smørblomster) neden for vores hus.

Vi var hurtige til at fordele dobbeltværelserne. Der manglede sengetøj og håndklæder, så vi måtte igen ringe til udlejer, som fortalte, at konen var på vej fra Thorshavn med forsyninger. I forgangen var der vaskemaskine og tørretumbler, og vores lejlighed havde en lang gang hen til det dejlige store køkken/alrum med store vinduer ud mod havnen og ind mod bygden. Herefter var det ellers tid til at tage på indkøb til aftensmad og morgenmad, dog havde vi medbragt nybagt rugbrød.

På turen videre kom vi forbi en stor laksefarm i fjorden. Vi kørte gennem Sørvágur på vores tur til Bøur, som er en af øens vestligste småbygder. Her gik vi en lille tur og kiggede på de traditionelle huse med græstag, inden vi fortsatte til den næste bygd, Gásadalur, hvor vi parkerede ved busholdepladsen. Gásadalur støder ud til Mykinesfjørður. Bygden er omsluttet af de højeste fjelde på Vágar. Fra P-pladsen gik vi på en

uautoriseret sti op mellem husene. Vi fandt et lille "posthus", hvor der var en lille butik til. Inde i butikken kom manden og spurgte, om vi ville have kaffe, og han fortalte, at han var islænding, og at hans kones bedstefar havde været postbud og havde gået over bjerget med post til nabobygden, Bøur, og derfor havde han lavet det lille postkontor. Desuden fortalte han, at de havde 4 hjemmeboende børn samt 4, der var flyttet hjemmefra. Der var mange fine ting i butikken: knapper i horn, strikvarer, lammeskind, glaskunst mm. Hans kone strikkede, når hun havde tid. Manden var også så venlig at følge med os ud og forklare en smuk vandretur. Vi gik et lille stykke på stien, men så begyndte det at regne, og vi valgte at vende om, da vi ikke havde fået vores regntøj med. Der var også et smukt vandfald i nærheden, men det fravalgte vi også, da det regnede temmelig meget. Det er ikke så forfærdelig mange år siden, at der blev lavet veje og tunnel, så man ikke behøvede at gå over fjeldet med post samt på besøg hos familie. Langs vejene og på fjeldsiderne går der mange får med lam, det ser så hyggeligt ud, og man skal passe på, at de ikke pludselig vil over vejen foran bilen.

Vel hjemme igen gik vi i gang med middagen, som bestod af gode bøffer med kartofler og gulerods salat med rød peber. Ind imellem var vejret smukt og ind imellem stod regnen ned. Vi havde også fået nogle meget larmende overboer, og de trampede rundt og snakkede meget højt.

Ved 22-tiden var der tørvejr, så vi gik en tur ned på havnen for at tage lidt billeder af havnemiljø og et lille vandfald. Mændene faldt i snak med en bådskipper, som fortalte, at hans båd var hans legetøj og måske mest for hans 4 sønner.

Den 14. juni 2017 (Kjesten)

Vi skulle på turens første bestilte udflugt – til Mykines, fugleøen, der ligger længst mod vest i øgruppen. Efter en nat, hvor nogen af os ikke sov så tungt med de mange lyse timer, stod vi op ved 7-tiden og kunne konstatere, at der stadigvæk var mange edderfugle uden for vore vinduer. Nu var der kommet flere hanner til. Gad vidst, hvor de havde været den foregående dag?

Vejrudsigten lød på regn, men da vi sad ved morgenmaden, så vi da solen et ganske kort øjeblik, og da vi kørte fra lejligheden kl. 08.40, så det endda lyst ud mod vest med ganske små stykker blå himmel!!!

Køreturen gik bl.a. langs den største og dybeste sø på Færøerne, Sørvágsvatn, eller Leitisvatn.

Vi skulle sejle til Mykines fra Sørvagur, og efter ca. et kvarters kørsel kunne vi parkere, hvor båden gik til Mykines. Vi var i ret god tid, så vi kørte ind mod centrum af Sørvagur og gik på fotosafari i den smukke by.

Kirken var ikke åben, og vi fandt heller ikke en nøgle over døren. Den er fra 1886, da den oprindelige fra 1842 var brændt. Den oprindelige kirke var én af de mange sorte trækirker, der blev bygget i 1840'erne og 1850'erne, og vi ville gerne ind og se indretningen, men vi måtte væbne os med tålmodighed. Det viste sig nemlig, at de fleste kirker på Færøerne ikke er åbne uden for gudstjenestetid. Et meget yndet motiv for vore billeder, især de første dage, var vandløbene med de flotte og fyldige smørblomster. Også her i Sørvágur var der mange flotte motiver. Vi observerede mange stæ, og vi undrede os over, hvor de boede, da der ikke var nogen stækasser. Vi fik senere at vide, at de laver reder i huller i stenhusene og stengærderne. På et tidspunkt kom solen så meget frem, at jeg kunne tage et billede af min egen skygge – ja lidt skørt!

Da vi vendte tilbage til havnen, mødte vi kendte mennesker: Den unge tysker (fra Ingolstadt), som den foregående aften havde søgt efter sit logi i nærheden af vor lejlighed, samt to svenskere, som vi var truffet på i den lille bygd, Gásadalur. I den forbindelse en lille historie om sprogforbistring: Flemming har lidt svært ved at høre forskel på svensk og norsk, og da han spurgte de to unge mænd, hvorfra de kom i det store norske land, svarede den ene: ja, det varer nok ikke så længe, før vi er norske, så fattige vi er! Vi kom også i snak med to canadiere fra Toronto, en kvinde samt hendes niece. Niesen skulle ikke med på turen til Mykines, men på en vandretur i en uge, mens Katherine klarede sig selv i en lejlighed i Torshavn.

De første søpapegøjer blev spottet på klipperne på vej mod Mykines. Sejlturen varede 45 min, og de sidste 15 min var lidt for meget for mig. Jeg er ikke speciel sødygtig, så den vinkel, bølgerne på Atlanterhavet ramte den ikke så store færge, var ikke min kop te. Færgen sejlede ret stærkt, og selv om der ikke var meget vind, var der en del bølger, da vi kom fri af kysten, og jeg tør ikke tænke på, hvordan det ville have været med mere vind. Fik snak med Katherine, som havde rejst en del. Bl.a. havde hun været i Danmark, da hun har en kusine i Gråsten.

Færgen lagde til kl. 11.05, og den var meget hurtigt ude på vandet igen. Den sidste passager havde næppe forladt færgen, før de nye passagerer blev hjulpet ind. Det øjeblik, den sidste nye passager havde sat sit ben på dækket, blev der sat turbo på motoren, og afsted det gik.

Mykines har heller ikke en havn, der indbyder til lang liggetid. For øvrigt sejler færgen kun mellem maj og september, og ofte bliver sejladsen aflyst pga. dårligt vejr.

Der var en høj trappe op til mødestedet med vor guide, Harald Jensen, som bor på Mykines om sommeren og i Sørvagur om vinteren. Vort hold bestod af en ung engelsksproget mand, et ældre canadisk par, en mand fra Alabama, Katherine og os fire danskere. Den unge mand så vi ikke meget til, han sprang hurtigt op mod fjeldet, da han havde fået sin

madpakke. Det canadiske par afstod hurtigt fra at følges med gruppen. Kvinden var ikke specielt godt gående, så efter mindre end 100 m op ad den første stejle bakke, enedes de med Harald om, at de ville vente i cafeen på vores tilbagekomst. Alabama-gutten, som jeg efterfølgende kaldte buksetrolden, da han brillerede i at møde op i hvide sommerbukser, en let sommerjakke samt almindelige sko, måtte også give op efter ca. 1/3 af turen. Men inden da havde han da fået et minde med hjem, da en søpapegøje havde afleveret en klat på de hvide bukser. Vi kom meget tæt på de rigtigt mange søpapegøjer, også kaldet lunder. Det var utroligt spændende at kunne komme så tæt på dem. Det var en speciel oplevelse, når de landede ca. en meter på den ene eller den anden side af os. De havde endnu ikke fået unger, så der blev ikke fotograferet lunter med fisk i næbet, derimod med redemateriale. Der var ca. en uge til, æggene ville klækkes.

Jeg var noget betænkelig ved gåturen, som skulle ende ude ved fyret ude vest på øen. Det var en ret strabadserende tur for mig med mine hofte- og knæudfordringer. Jeg skulle have haft vandrestave med, men vi havde ikke været opmærksomme på gåturens omfang, hvilket det canadiske par og buksetrolden åbenbart heller ikke havde været. Heldigvis viste vores nye vandrestøvler at indfri sine løfter. På turen passerede vi for øvrigt en lille bro, en efterkommer til den første bro over Atlanterhavet. Da vi nåede til fyrtårnet, som er fra 1909, kunne vi dårligt se det pga. det efterhånden noget tågede og våde vejr. Vores guide, Harald fortalte, at vores gruppe var den hurtigste, han havde haft i lang tid. Nu var det jo også sådan med det vejr, at vi ikke gjorde så mange stop for at beundre udsigten. Vi var ved fyrtårnet ca. halv to, og det

var i hvert fald en halv time hurtigere end normalt. Det blæste ret kraftigt, og efter at have spist vores madpakker begyndte det at styrtregne, og nedturen bød på stærk mod- og sidevind. Lad os sige det ganske simpelt: VI BLEV MØGHAMRENDE VÅDE på turen tilbage til bygden. På vejen nedad kom vi forbi en sule-koloni, men pga. den ringe sigtbarhed fik vi ikke gode billeder af dem. Min tilbagetur var lige så slem som jeg frygtede, men tilbage kom jeg da med stor hjælp fra min kære mand. Katherine

med sine 89 år klarede turen bedre end mig med sin vandrestav. Dagens fugle: edderfugle, stær, søpapegøjer, suler, lomvier, gærdesmutter, svaler, rider, kjoer, strandskader, ravne – mange var ”hyldefugle”.

Det var herligt at komme i ly i den lune café, hvor vi traf de øvrige fra gruppen og en skare andre meget våde turister. Vi delte bord med Katherine samt en ung gut fra Düsseldorf. Min historie fra ”The Julekalender” om ”mein Vater war ein berühmter Spurhund aus Düsseldorf” faldt totalt til jorden. Desuden havde vi god snak med et ungt par fra Montreal, som var på ”før-bryllupsrejse”. Det var utroligt dejligt at opleve, hvordan en fælles oplevelse samt interesse for natur og rejseoplevelser kan bringe folk sammen for en stund. Vi var alle ret våde, så det lille rum dampede hurtigt. Da Katherine havde drukket sin kaffe, vred hun sine røde strikkede vanter ned i koppen til det, vi efterfølgende kaldte Katherine’s specielle færøske kaffe. ☺

Vi gik en lille tur til den lokale kirke, som vi havde fået at vide var åben. Det er en ret enkelt indrettet gammel trækirke, og besøget var ikke langt.

Det regnede stadigvæk ret kraftigt, da vi gik ned for at vente på færgen, så der lød høje jubeltilkendegivelser, da færgen kom rundt om hjørnet. Igen oplevede vi, at så snart den sidste passager var blevet hevet ombord, blev der sat turbo på motoren, og hurtigt afsted mod Søvagur i ret kraftig søgang. Jeg klarede turen uden søsyge, men det var tæt på, da skibet huggede noget i bølgerne.

Åh, hvor var det rart at komme ind i en bil, der hurtigt kunne blive varm. Men tørre blev vi først, da vi var tilbage i lejligheden. Heldigvis var der en tørretumbler, og den kom på arbejde med det supervåde tøj. Flemming måtte aflevere lidt af sin avis til Merete, så hun kunne få tørret sine støvler, trods spray. Mine støvler var nærmest ikke våde, så det var da et lyspunkt. Vi oplevede også værdien af en rygsæk-regnjakke. Meretes og min rygsæk var totalt gennemblødte, så indholdet måtte lægges til tørre, mens rygsækkene dryppede af. Inden vi gik i seng var det meste tøj tørt på nær Bents jakke og Flemings regnbukser, som ikke kunne klare en tur i tørretumbleren. Næste morgen var alting næsten tørt, dog var Merete lidt utilfreds med sine våde støvler.

Dagen forinden havde vi snakket om, at aftenuren kunne gå ud til en interessant klippe på den nordlige side af indsejlingen til fjorden, men både pga. den tiltagende heftige regn samt vort opfyldte behov for gåtur den dag blev den tur aflyst. Lige som tidligere på dagen futede ”vores” edderfuglefamilier lystigt rundt trods regnen.

Dagens gåtur havde været på ca. 14.500 skridt, og min iPhone fortalte, at vi havde bevæget os i højden, hvad der svarer til 87 etager! Over kaffen/teen havde vi en snak om, hvor højt vi var over havoverfladen. Meretes telefon viste på et tidspunkt 77 m under havet, så det var da ikke så underligt, hun havde fået våde støvler!

Trods den meget våde oplevelse havde vi alle haft en god dag, og vi var enige om, at mødet med de mange lunder på så tæt hold havde været hver en forhindring og udfordring værd.

Torsdag den 15. juni (Merete)

Bilens tæller stod på 6.321 km

Det har lydt som om nogen har været i bad hele natten – det har simpelthen bare regnet så meget, at vi vågnede ind imellem. Efter morgenmaden, fik vi pakket og ryddet op efter os, inden vi forlod lejligheden. Der var 11 grader her og 27 grader i Viborg. Vi forlod Miðvágur ved 9-tiden.

Der er bygget mange tunneller. Nogle af tunnellerne er ensporede med vigespor for hver 100 meter. Fint system. På Streymoy så vi en lade med ”Færøsk udluftning”, dvs. det var en faldefærdig bygning, hvor der nogle steder manglede tag. Streymoy, der er 48 kilometer lang og 14 kilometer bred, er den største og folkerigeste ø på Færøerne. Thorshavn ligger på denne ø.

Alle steder, hvor man vender øjet hen, er der en utrolig smuk natur. Vi tog smørblomstruten mod

Haldórsvík i stedet for at køre over Atlanterhavsbroen. Et sted var der bygget mange varder. Vi holdt fotopause ved det højeste vandfald "Fossa", der ligger i nærheden af Langasandur. Vandet falder brusende 140 meter ned over fjeldsiden, rigtig flot, man kan næsten ikke se sig mæt af det prægtige vandfald. Herfra var der også udsigt til et af de mange lakseopdræt. Vi gjorde holdt flere steder for at få billeder af vandfaldet fra forskellige vinkler. Herefter kørte vi videre til Haldórsvík, hvor vi gerne ville besøge den ottekantede kirke, som ligger lige ned til vandet. Kirken var fra 1856. Frederiksberg barokkirke var forbilledet for denne smukke kirke. Desværre var kirken lukket, som næsten alle kirker på Færøerne. Torbjørn Olsens altertavle fra 1996 skulle være meget speciel, da den forestiller den sidste nadver, hvor kunstneren har ladet apostlenes ansigter være portrætter af kendte nulevende færinger. Herefter kørte vi videre mod Tjørnuvik ad en meget smal og lidt stejl vej, hvor der groede rigtig mange engkabbelejer i de fugtige grøfter. Flere steder på vejen var der udsigt til "Risin og Kellingene", som er 2 store stenstøtter, der står i havet. I Tjørnuvik kørte vi ned til havnen og ved kirkegården valgte mændene at gå et lille stykke op ad fjeldet for at få nogle gode billeder af de 2 klipper. Vi kom i snak med kirkegårdstjeneren, og han var så venlig at tilbyde os et krus kaffe, hvilket vi dog takkede nej til, da vi skulle videre i dagens program. Hans campingvogn kunne absolut ikke køre nogen steder, da der var en stor betonklods både for og bag. Det tyder på, at det godt kan blæse temmelig kraftigt ind i mellem. På vej tilbage kom vi til et fint udsigtspunkt til Fossa, så her blev der taget lidt flere billeder. Eminent med lyden af vandfaldet. Da vi kom til varderne, var der også et godt lys ud over vandet med de lavtliggende skyer. Lidt senere kørte vi over Atlanterhavsbroen i retning mod Eiði på Eysturoy. Kort efter havde vi en fin udsigt til Fossa på den anden side af fjorden. På dette sted var der rigtig mange hvide gøgeurt langs vejen. I Ljósá så vi et stort stenbrud. Vi fortsatte til Eiði, og her var vi så heldige, at låsen i kirkedøren var ved at blive lavet, så vi kunne gå ind og se kirken, som er fra 1881. Derefter gik vi en tur rundt i den gamle farverige del af byen, hvor husene var i gule, turkis, lyserøde og hvide farver, og de fleste af husene havde græs på taget. Solen begyndte at titte frem, dejligt. Ved et udsigtspunkt til "kæmpen og kællingen" mødte vi 2 unge mennesker, og manden, der var færinger, fortalte os sagnet om

kæmpen og kællingen: De skulle have været tyveknægte, der i løbet af natten havde samlet de 18 øer for at flytte dem til Island, men undervejs sakkede kællingen bagud, hvorfor de kom op at skændes, og da solen brød frem, blev de således forvandlet til stenstøtter, og Færøerne blev, hvor de var. Det højeste bjerg, vi kunne se var 882 meter. På engen gik mange får med krølledede horn. Den største kunstige sø, Eiðisvatn med dæmninger, lå 400 meter over havet. Vi kunne gå yderligere 400 meter op ad fjeldet, men pga. tåge og regn fravalgte vi at komme til dette udsigtspunkt. På vores tur ad snoede veje mod Gjógv så vi mange strandskader eller tjaldur, som de hedder på færøsk. Strandskaden er Færøernes nationalfugl. Vi gjorde et fotostop med udsyn til den maleriske by, hvorefter vi kørte ned til den hvide kirke for at parkere. Som alle andre steder, var kirken desværre låst. På den anden side af vejen i det lille fine parkanlæg med buske og bænke står en statue af en mor med 2 børn, hvilket er et mindesmærke for de mænd fra bygden, som er omkommet på havet. Vi gik lidt rundt

i byen og kom til naturhavnen, hvor Kjesten sammen med Viborg Kammerkor havde sunget i 2001. Vi havde lagt mærke til, at der mange steder var net på nogle pæle. Vi undrede os over, hvad de var til. Vi spurgte en, men han kunne ikke så meget dansk, så han havde svært ved at forklare det til os. Vi forstod, at det var noget med at tørre et eller andet, og tænkte, at det måske var til hø. Herefter valgte vi at køre til Gjaagardur restaurant, da vi var ved at være temmelig sultne. Her fik vi hver en platte med sild, spegepølse, rullepølse, kødbolle med kartoffelsalat, laks og et stykke kage, meget

lækkert. Servitricen læste til lærer i København, men var hjemme at tjene penge i ferien, og hun opklarede vores spørgsmål om tørrepælene, som blev brugt til at tørre hø på, og garnet gjorde at høet ikke blæste væk. Ved restauranten var der også en lille butik med garn og trøjer, så den blev lige undersøgt. På vejen videre fik Bent øje på nogle får med krølledede horn, så de skulle jages for et billede, da de figurerer på den færøske 50 kr. seddel. Fårene var dog ikke særlig samarbejdsvillige. Hver gang Bent stoppede bilen, forsvandt de skyndsomst. Nær vejen fik jeg øje på en strandskade, der lå på sin rede. Da vi stoppede for at tage billede, skyndte den sig fra reden med de 2 æg, hvorefter begge forældre fugle lavede en hel krigsdans for at jage os væk. Efter et par billeder kørte vi videre, så fuglene kunne få fred. Lidt senere drejede vi mod Funningur, endnu en malerisk by, hvor vi så mange gæs og får på markerne. Vi kørte ned i byen og hen til kirken, som er en af de 10 ens sorttjærede trækirker, der blev bygget på Færøerne i den første halvdel af 1800 tallet. Denne kirke blev bygget i 1847 og ligger lige ud til vandet, men den var også lukket. Herefter kørte vi mod Leirvik og Klaksvik, da vi skulle finde vores næste overnatningssted på den nordlige del af Viðoy. I Klaksvik købte vi ind i FK, som er en del af Coop, og her kunne jeg bruge mit Coop-kort. I supermarkedet efterlyste vi frisk fisk, og vi fik fortalt, at vi bare kunne køre ned på filetfabrikken på havnen. Som sagt så gjort. Vi måtte snige os rundt

mellem store lastbiler, gaffeltrucks og havnearbejdere. Flemming blev sat af, og snart efter kom han stolt tilbage med en fin torsk til aftensmaden. Ved filetfabrikken så vi låsesmeden fra kirken i Eiði stå og makke med en dørlås. Ved 16-tiden ankom vi til vores hus i Viðareiði. Vi fandt nøglen, og fik vores ting båret ind og op ad den stejle trappe til vores værelser, hvorfra der også var en rigtig flot udsigt til fjeldene og Atlanterhavet. Huset var gammelt og fyldt med spændende familieminder. I underetagen var der køkken, spisestue og opholdsstue. Alle rum var præget af husets lange historie. Da solen skinnede, fandt vi havestolene frem og satte os udenfor og nød udsigten, alt imens Flemming klargjorde fisken til aftensmaden. Mens vi tilberedte maden, fik Flemming øje på en stenvender i haven. Efter aftensmaden gik vi en lille tur ned til Elisabeths Matstova for evt. at bestille bord til næste dag, da vi havde hørt så meget godt om deres specialiteter på restauranten. Man kunne få stegt lomvi, men til 325 kr.pr. person, så kunne vi fint finde på noget andet. I løbet af aftenen fik vi snakket noget om forslag til morgendagens oplevelser.

Fredag den 16. juni 2017 (Kjesten)

Vejret var pænt, da vi stod op ved 7-tiden. Det blæste stadigvæk ret meget, men solen var fremme det meste af tiden. Efter morgenmaden gik vi ned til den lille kirke i bunden af fjorden. På vejen mødte vi en lokal kvinde, som fortalte lidt om bygden, hvor hun havde boet hele sit liv. Hun var født i et hus tæt på kirken og boede nu lidt længere oppe i bygden. Bl.a. snakkede vi om den nye tunnel, som var blevet bygget, da der ofte var stenskred på den gamle vej om vinteren, hvor vejen så var lukket i flere dage. Derudover var der sket en del ulykker. Der var stor uenighed i lokalbefolkningen mht. tunnelens berettigelse. Da hun var barn for ca. 50 år siden, var postbåden den eneste forbindelse til Klaksvik.

Vi observerede rider og deres reder i den stejle skrænt ned til vandet. Endnu engang måtte vi konstatere, at det var svært at komme ind i kirkerne. En kirkegårdsarbejder var venlig at ringe til kommunen for at høre, om der var hjælp at finde der. Desværre nej. Denne kirke er lidt interessant af flere grunde: I 1600-tallet blev den gamle kirke ødelagt i en storm, og en del af kirkegården blev skyllet ud i havet.

Kisterne blev senere bjerget i Hvannasund på sydsiden af Vidoy, og påny begravet i Vidareidi. Den nuværende kirke er fra 1892.

Præstegården er fra 1600-tallet. Præstekonen Beinta Kristina Broberg (1667 - 1752) var i øvrigt inspiration til Jørgen-Frantz Jacobsens berømte romanfigur Barbara, og dele af den danske spillefilm "Barbara" er optaget her i Viðareiði.

Kirkegården er nu flyttet lidt længere ind i landet. Ved siden af den nye kirkegård ligger en stensætning med en bæk inde i midten. Mellem hver sten var der et stykke træ formet som gavlen af et bådhus. Vi undrede os, og fik senere at vide, at det var starten på et mindesmærke for de mennesker fra bygden, der var blevet på fjeldet.

Vi ville en tur til den lille købmand, men da butikken først åbnede kl. 10.00, gik vi op igennem bygden, hvor der var flere

blomsterkummer med tulipaner og narcisser. Vi kom forbi skolen, hvor der netop var frikvarter. Det gav os mulighed for en informativ snak med to af lærerne på skolen, bl.a. om det omtalte mindesmærke samt tunnelen. Skolen har 34 elever, 4 lærere samt en administrator. Børnene går i skolen til 7. klasse, hvorefter de fortsætter i Klaksvik. Vi fik at vide, at vi var meget heldige med vejret. Vi kunne så fortælle, at vi havde fået regn!

Hos købmanden var vi de eneste kunder. Butikken var åben et par timer to gange om dagen. Bent spurgte til motiverne på de færøske pengesedler, så der blev vist og fortalt. Også her fik vi en snak om Færøerne, tunneler etc. Det var egentlig ikke den rigtige købmand, vi snakkede med. Han arbejder normalt som tømrer i Klaksvik, men hans kone, købmanden, havde brug for nogle fridage, så han passede butikken så hun kunne holde fri. Vi fik at vide, at smyril, som jo er navnet på det færøske shippingsselskab, betyder dværgfalk, i øvrigt den eneste rovfugl på Færøerne. Mere fuglesnak: stærene bliver her hele året, og det var købmanden, der fortalte, at stærene bor i huller i stendiger og murværk. Købmanden fortalte også indigneret om modforholdet mellem Tórshavn og resten af landet, bl.a. er der planlagt en ny havn i Tórshavn. Den vil blive dyr, da den skal konstrueres, så havnen bliver beskyttet for voldsomt vejr. Det var der stor utilfredshed med, da man allerede i Klaksvik har en stor og beskyttet havn.

Den vikarierende købmand fortalte lidt om de mange får på Færøerne, som jo betyder fåreøerne. Fårene bliver klippet i september. Vædderne bliver slagtet i oktober, ca. 1 ½ år gamle, og lammene bliver slagtet i oktober.

Ved kirken var et par asfaltarbejdere ved at omstille asfaltmaskinen, men som de sagde, så måtte de tage den med ro, for det var jo så varmt!

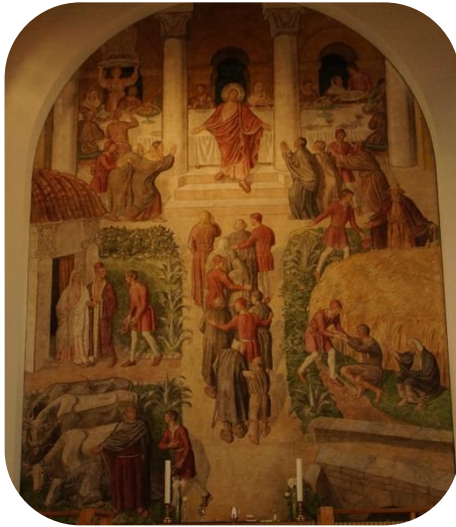
Indrømmet, vi syntes også vejret var fint, og der var dejligt lunt i solen og i læ. Men selve luften var ikke over 12 grader. Men alt er jo relativt.

Hjemme i huset ved 11-tiden besluttede Flemming og Bent at vandre lidt op ad fjeldet. Det var ok for Merete og mig, så vi lige kunne få styr på papirer og notater. Mændene forstod efter turen ideen med gummistøvler, som er færingernes foretrukne fodtøj i fjeldet, da der mange steder var ret fugtigt, selv i højden.

Efter frokost kørte vi mod Klaksvik. Km-tæller ved turens start: 6.481. Lige efter Viðareiði kørte vi gennem den 2,4 km lange tunnel, som var blevet indviet i januar 2017.

Ca. kl. et parkerede vi ved kirken i Klaksvik. Her var et dansk selskab ved at få fortælling om kirken. De havde allerede hørt om Johannes Skovgårds fresko fra Viborg domkirke. Denne fresko var i ca. 1910 blevet overført til lærred og af Statens Museum for Kunst overdraget til Christianskirken som altertavle. Ifm kammerkorets tur til Færøerne i 2001 afholdt vi en koncert i denne kirke, så det var sjovt at komme igen. Mens vi var i kirken, blev Bent ringet op to gange, og det drejede det næste afsnit sig om:

Grind i Tórshavn. (Merete)

Mens vi gik rundt i kirken i Klaksvik, blev Bent ringet op først af vores tidligere udlejer og derefter af Ellen. Budskabet lød på, at der var grind ved Tórshavn, så efter at have kigget lidt mere på kirken, besluttede vi at fortsætte til Tórshavn. Undervejs fik vi at vide, at det foregik på stranden nær sygehuset.

Jeg må sige, at jeg har det lidt dobbelt med grindedrab. På den ene side synes jeg, at det er vildt at mange grindehvaler, der ender deres liv ved at blive drevet ind i en bugt og dræbt, på den anden side tænker jeg, at det er en kultur på Færøerne, og at det tilbage i tiden har udgjort ¼ af færingernes kødforbrug. Vi

parkerede på en vej nær stranden, da vi kunne se, at det var her, da der var stor trængsel af biler. Vi kunne gå ad en sti ned til vandet. Da vi kom derned, var bugten rød af blod.

Grindehvalerne lå side om side på stranden. Der var stadig en enkelt, der kæmpede for sit liv i kanten af det blodige vand. Selv om mange både sejlede frem og tilbage, opgav de efter en god times tid jagten på den enlige grind. En mand fortalte os lidt om fangsten, og at hvis en grind kom ind i det blodige vand, ville den blive skruk i hjernen og kunne ikke finde ud igen. Vi fik at vide, at der var omkring 120 – 150 grind på stranden. Efterhånden kom nogle både og fik 3 – 4 hvaler på slæb ind til fiskerihavnen, hvor de skulle fordeles til dem, som havde hjulpet. Det var sjovt at se mændene i deres færøstrøjer gå ud i vandet, og vandet ligesom prellede af på trøjerne. Vi oplevede noget pudsigt, da nogle unge

mennesker tog skoene af og hældte vand og måske lidt sand ud af dem, hvorefter de tog skoene på igen ude i vandet! Grinden bliver dræbt med et dødeligt snit, der skærer halspulsåren over, og den knækker nakken. Det viste sig, at der var blevet landet 164 grindehvaler. Båden tildeles en del og mandskabet deler resten ligeligt. Ellen fortalte os, at de 164 grinder var blevet delt i 1.700 dele. En grind vejer ca. 260 kg. Indmad mm. spises ikke så meget mere, og slet ikke af gravide og børn, da der efterhånden er et stort

indhold af kviksølv i grinden. Mange af mågerne havde fået en lyserød fjerdragt efter at have dykket ned i det blodige vand. Lidt historie: Fangst af grindehvaler menes at gå helt tilbage til vikingetiden. Lov angående grindehvaler nævnes i Fårebrevet, som er en del af den norske Gulatingslov fra 1298. Jagten opstår spontant og ikke planlagt. Der udsendes grindebud, når en flok grindehvaler opdages tæt på land. Dette kan ske hele året, men oftest i sommermånederne, hvorefter grindehvalerne indkredsnes af både, og drives ind til den nærmeste godkendte hvalbugt. Derefter fordeles kød og spæk ligeligt mellem alle i området, eller kun blandt dem, der deltog i fangsten. Det er forskelligt fra sted til sted, og det kommer også an på, hvor mange hvaler, der er tale om. For de fleste færingar er det en vigtig del af deres historie og madkultur og et vigtigt supplement til deres kost, samt et supplement til deres økonomi, da maden er gratis, og de derved i mindre grad behøver at købe kød fra supermarkedet. Folk, som bor ude på de små øer har ikke de store muligheder for en høj indkomst og klarer sig hovedsagelig af, hvad naturen kan bringe dem af fisk, hvalkød, fugl, egen fåreavl og dyrkning af kartofler og evt. majroer og rabarber. Grindefangsten er ikke-kommerciel, dog står der i reglerne, at kødet kan sælges, og i Tórshavn kan grindekødet til tider også købes i supermarkeder. Det er op til folk selv, om de spiser alt kødet selv eller om de giver det videre eller evt. sælger det. Der slagtes hvert år ved drivfangst mellem 0 og 1300 grindehvaler på Færøerne.

Efter denne spændende oplevelse gik vi tilbage til bilen.

Ved 16-tiden vendte vi næsen hjemad. Jeg ville gerne vise Bent og Merete kirken i Göta. Trondur Patursson har udsmykket kirken og bl.a. lavet altertavlen i glasmosaik, som er med til at give kirken en helt speciel belysning. ØV! Gulvet i kirkerummet var ved at blive renoveret, så vi måtte nøjes med at kigge ind ad vinduerne. Tunnelen fra Leirvik på Oysteroy til Klaksvik på Bordoy blev indviet i 2006. Den er 6,3 km lang og går ned til en dybde af 150 m under havets overflade. Dybest nede er den udsmykket med Trondur Paturssons lyskunst.

I udkanten af Klaksvik er der en rundkørsel, som er udsmykket med en kæmpestor fiskekrog for at fortælle,

at Klaksvík er Færøernes store fiskerihavn. Inden vi kørte det sidste stykke til vort hus, fik vi klaret et par indkøb: en tur til monopolbutikken Rusdrekkaðla Landsins for at købe rødvin. I boghandlen fik Bent og Merete købt kort over Færøerne, og jeg fik købt nogle små søpapegøjer både til Elses og vores børnebørn. Postkost med frimærker fik vi også. I det nærliggende FK-supermarked, som samarbejder med coop, købte vi ind til aftensmaden. Merete kunne bruge sit coop-medlemskort her! Sjovt.

Endnu engang sluttede dagen med en fornøjelig aften i det gamle og hyggelige sommerhus.

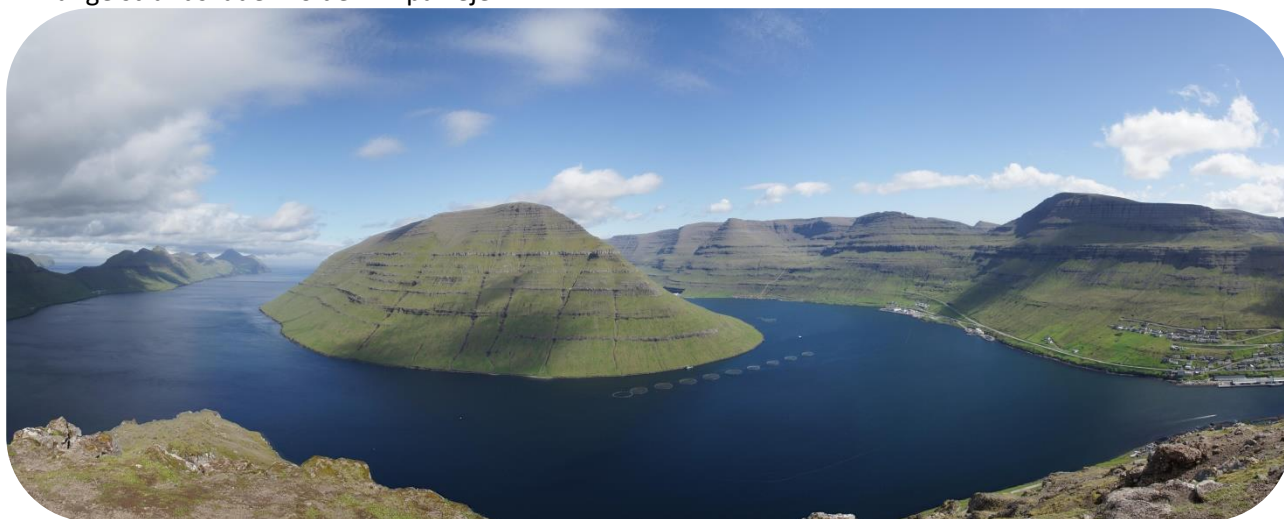
Dagens fugle: rider, gærdesmutter, stære, spover, kjover, ryper.

Lørdag den 17. juni (Merete)

Bilens tæller stod på 6.676 km

Efter morgenmad og smøring af madpakker var det igen blevet store pakkedag. Under pakningen fandt Kjesten og Flemming et nøglebundt under håndvasken på deres værelse, så vi lavede en seddel, hvorpå vi også noterede den leddeløse spisebordsstol – den trængte til en klat lim. Lidt i 9 var vi klar til afgang fra vores hus i Viðareiði. Vi oplevede flere får og lam på vejene, da vi kørte ud af bygden.

Vi kørte over Borðoy til Kunoy, og her kom vi gennem en af de ensporede tunneller med vigespor, hvilket fungerer helt fint. På den anden side af vandet lå Kalsoy, som også kaldes "Blokfløjten" pga. sin form, og her står "Sælkvinden" og skuer udover havet. Vi kørte ned til den lille havn i Kunoy, hvor vi så rigtig mange havterner og edderfugle. Bent og Flemming gik op ad den stejle trappe til byen, og på et tidspunkt signalerede Bent, at vi bare kunne komme op til den hvide kirke med det røde tag, da han havde fundet nøglen. Kirken blev bygget i 1867, og den var nu ved at blive restaureret. Altermåle og lysekrone blev i sin tid finansieret ved, at bådene efter hver fisketur gav en torsk til kirken. Vi så en del rimelig store træer i haverne i bygden, rigtig hyggeligt, da man ellers ikke ser mange træer på øerne. Inden tunnelen kom, var postbåden fra Klaksvík den eneste forbindelse til omverdenen. Turen gik videre mod Klaksvík, og her så vi mange strandskader holde hvil på vejen.

I Klaksvík kørte vi til fjeldet Klakkur, som er 414 meter højt. På den smalle vej mødte vi mange vandrere, og da vi holdt fotostop ved en hønsegård, fortalte et par kvinder, at de gik denne tur hver dag. Da vejen ikke gik længere, aftalte vi, at de, der ville, kunne gå en halv time op ad fjeldet og tilbage igen. Kjesten gik lidt rundt nær en lille sø, mens vi andre 3 fortsatte op af fjeldet. Jeg gik med halvdelen af vejen og tog nogle

billeder af udsigten samt nød solen, mens mændene fortsatte til toppen, hvor der var en formidabel udsigt hele vejen rundt. Flemming opdagede en hare, men den var for hurtig til at blive fotograferet. På vej ned ad fjeldet opdagede jeg, at der rigtig mange steder voksede vibefedt (køddædende plante).

Kl. 12 holdt vi igen foran kirken i Gøtu, men heller ikke i dag var den åben. En halv time senere holdt vi madpakkepause ved havnen i Oyarbakki med udsigt til Atlanterhavsbroen.

Efter frokost fortsatte vi til Kvivik. Den brusende fos løber midt gennem den smukke by med de farverige huse tæt ved havet. Kirken med udsmykning på døren fra Christian den 9.'s besøg i 1903 var desværre lukket. På kirkegården står en speciel skulptur af Hans Pauli Olsen til minde om fiskerbåden, der sank i 1957 med 22 mand om bord. Ruinerne tæt på havet af vikingebopladsens 2 langhuse vidner om velhavende vikinger med beboelseshus og stald med plads til 12 køer. Bopladsen blev afdækket i 1941, da en mand ville bygge sit hus tæt på stranden. Der er fundet pilespidser, smykker, fiskeredskaber, rester af både og legetøj.

Herefter kørte vi videre til Vestmanna, da vi havde bestilt en båd tur til fuglefjeldene og grotterne. Vi var de første om bord på båden Sjoferdir, og da vi fortalte, at vi var fra DK, fik vi at vide, at i 2007 havde daværende statsminister Anders Fog samt de andre nordiske statsministre været på udflugt med denne båd. Vi mødte svenskerne fra turen til Mykines, men den ene sov under stort set hele turen.

Desuden mødte vi den canadiske kvinde igen. Hun kom til at sidde sammen med os, så vi fik en vældig sludder med Katherine. Vores båd var hurtigtgående, og det gik stærkt med at komme ud til fuglefjeldene. På vejen derud så vi

et lakseopdræt, hvor laksene sprang rundt. Det tager ca. 1 år for en laks at vokse til 5 kg. På de næsten lodrette klippesider græssede fårene. Skipper fortalte, at fårene bliver samlet af fårehunde om sommeren for at blive klippet og om efteråret, da lammene skal slagtes. Alle steder, hvor der vokser selv den mindste smule græs, kan fårene leve. Vi kom forbi en lille bygd, som var uddød pga. isolation. Under krigen boede der 80 personer i bygden, men de sidste beboere flyttede derfra i 1964. På denne sejltur var der noget for alle sanser. Lydene fra søfuglene, bølgerens skvulpen og farvespil, klippernes vejrbitte formationer (den

højeste var 645 meter) og himlens smukke farver, der rører klipperne. Båden glider ind og ud gennem grotterne; et sted lignede en klippe en stor elefant. Desværre er et foto ikke i stand til at gengive det, som øjet ser, men man kan fastholde øjeblikkets detaljer. På klippesiderne yngede mallemuk (stormfugl), søpapegøjer (lunder), rider, lomvier, suler og et enkelt lom par. Antallet af fugle har været faldende gennem årene. De ynglende fugle er kun på land i yngleperioden, resten af året opholder de sig på havet.

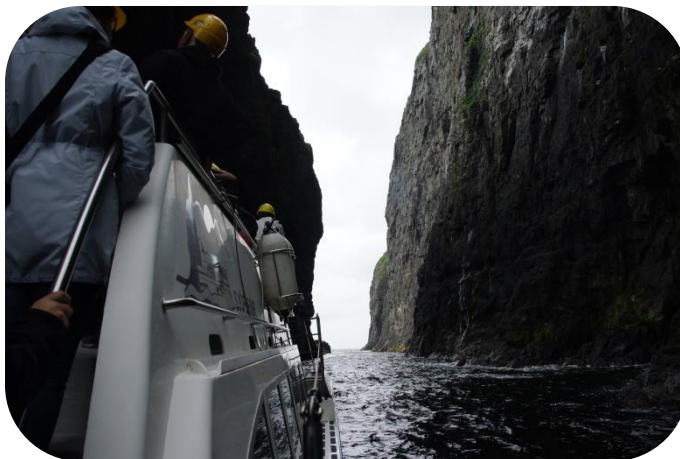
Mallemuk unger er en af færingernes yndlingsretter. Nogle af klipperne havde rødlige bånd i en lige linie, og nederst på klipperne var der mange rur eller muslinger. Der er ca. 2 meters forskel på højvande og lavvande.

Efter vores 2 timers sejltur var vi atter tilbage i Vestmanna efter nogle rigtig gode naturoplevelser.

Herefter skulle vi finde et sted at gøre dagens indkøb. Lidt senere kom vi forbi stranden, hvor Kjesten og Flemming havde oplevet grindedrab for 16 år siden.

En halv times tid senere ankom vi til Vid Crossa i Kalbak ikke langt fra Thorshavn. Her skulle vi bo de næste 3 dage. Vi fik dobbeltværelset med sorte og hvide striber på endevæggen. Kjesten og Flemming fik børneværelset med 2 enkeltsenge, men ret hurtigt blev det også til en dobbeltseng. Huset var meget lækkert og lyst, nærmest minimalistisk. I køkken/alrum stod en stor skål frugt, og der var meget mad i køleskabet. Da vi fik læst velkomstsedlen, stod der, at vi ikke måtte benytte diverse madvarer, så derfor konkluderede vi hurtigt, at der boede en familie, som var flyttet ud midlertidigt.

Efter aftensmaden hyggede vi os med at se det 7. afsnit af Matador. Det regnede og blæste vildt meget, så vi var lidt bekymrede for vinduerne. Vi kunne se, at der var sat en plexiglasrude udenpå vinduet i gavlen. Vandet på fjorden blev også indimellem hvirvlet op, så det lignede et vandfald, der blæste opad, helt surrealistisk.

Søndag den 18. juni 2017 (Kjesten)

Km-tæller: 6.823.

Det havde blæst og regnet voldsomt hele natten, men nu så det ud til, at det ville kunne lysne. Ved morgenmaden kunne vi konstatere, at det var ved at være tid til brøndindkøb. Der var kun få skiver af vore hjemmebagte rugbrød tilbage, og en af Meretes hjemmebagte boller var blevet grøn.

Kl. tyve i ni kørte vi fra huset, først længere ud ad fjorden til den anden ende af bygden Kalbak, som er ret langstrakt. Den meget fotogene kirke blev forevigtet, men vi kom ikke ind i den. Vi havde dog nu håb om at kunne komme ind i den næste kirke på vor vej. Vor research den foregående aften havde vist, at kirken i Kollafjordur skulle have gudstjeneste kl. 11.00. I udkanten af Kollafjordur var et stort krydstogtskib ved at lægge til kaj, Magellan, fra Nassau. Jeg har siden fundet ud af, skibet blev bygget på Aalborg Værft som den sidste store nybygning i 1985. Det er 221,3 m langt og kan medtage 1250 gæster. Der var i hvert fald mange mennesker, der skulle transporteres ind til Tórshavn (formoder vi), da der holdt 9 busser parat.

Ganske rigtigt var den sorte trækirke i Kollafjordur åben. Kirken er fra 1837 og rigtigt fint indrettet med bl.a. træskærerarbejder. Den var absolut et besøg værd. I kirken mødte vi et schweizisk par, som besøgte Færøerne i egen autocamper.

Lidt syd for Hvalvik så vi mennesker sidde i tre "hot tubs" lige ud til vandet. Efter Husvik drejede vi ind i landet ad en "smørblomstrute", som landede ved Saksun, som er et yndet udflugtsmål med den store sandstrand, den smukke beliggenhed, den gamle museumsgård og den smukke gamle kirke. Duvurgardur er en kongsbondegård fra før 1600-tallet. Museet viser de færøske bønders dagligliv i 1820-årene. Museet åbnede dog først kl. 14.00, så det blev til fotosession af naturen omkring.

Vi kørte ind til Tórshavn for at tanke diesel samt købe lidt ind, men vi havde ikke været opmærksomme på butikkernes åbningstider. Det blev så til indkøb på en større tankstation, både til frokost og aften. Efter en hurtig frokost var vi igen på vejen.

Denne gang kørte vi til Tórshavn op over fjeldet, forbi en lille vindmøllepark. I et sving var der lavet en lille p-plads, hvor man kunne nyde den smukke udsigt over Tórshavn. Det var tydeligt at finde Tinganes, Skansen og stadion. Det første mål for denne udflugt var Kirkjubøur. Lidt syd for Tórshavn var der ved Velbastadur en flot udsigt til de to øer Koltur og Hestur, og vi kørte ad en meget smal og snørklet vej til Sydradalur. Vi passerede et vandfald, som pga. den meget kraftige blæst fik vandet til at

løbe opad. Vi havde læst om fænomenet, og nu troede vi på det! Den kraftige blæst var også med til at rive den løse uld af fårene. På et tidspunkt så vi et får, der nærmest slæbte sin "overfrakke" efter sig. Det så lidt sjovt ud. Vi stoppede op, da Flemming ville tage billede af en strandskade, som lå på rede ved siden af vejen. Ved samme lejlighed fik vi billeder af storspove, som måtte have rede i nærheden, da den advarende cirklede omkring os. Både Merete og jeg var lidt trætte af, at Flemming ikke kunne indstille fotograferingen, da fuglene blev ret stressede. Vejret havde bedret sig her først på eftermiddagen, det var blevet fint sommervejr.

Flemming havde lovet os kaffe/te, når vi kom til Kirkjubøur. Men selv om denne lille bygd med kongsbondens gård er et yndet udflugtsmål, var der ingen service af den slags. For Flemming og jeg var det endnu et af de dejlige gensyn fra vort besøg i 2001. Vi besøgte den lille smukke Sct. Olav kirke, hvor lågen til kirkegården er udsmykket af Trondur Patursson, som er tvillingebror til den tidligere, nu afdøde, kongsbonde. Resterne af Sct. Magnus-katedralen fra 1300-tallet var ved at blive afstivet. For øvrigt er det den 17. generation af Patursson-familien, der sidder som kongsbonde.

Tilbage i Tórshavn ca. kvart i fire besøgte vi først Café Natur, hvorfra Flemming og jeg har mange gode minder. Efter at have styrket os med en kop varm kakao og lidt kage, var vi klar til at bevæge os ud i byen. Først gik vi over til Tinganes, som er den gamle bydel, hvor lagtinget blev etableret helt tilbage i vikingetiden. De mange smukke gamle velholdte træbygninger med græs på taget var gode fotomål. Ikke langt fra Tinganes ligger domkirken, som vi var heldige at komme ind i, da organisten var ved at øve sig. Men det skal så også lige nævnes, at døren blev låst efter os i det øjeblik, vi gik ud! Da vi kørte hjem fra Tórshavn, kunne vi se, at der var et større anlægsarbejde i gang langs fjorden. Det drejer sig om byggeri af to nye tunneler fra hhv. Streymoy til Eystoroy og fra Streymoy til Sandoy. De to tunneller vil tilsammen koste 1,9 mia.kr. Tunnellen til Eystoroy bliver noget speciel, da det skal være muligt at komme til og fra øen to steder, hvorfor tunnelen skal deles via en undersøisk rundkørsel. Tunnellen skal gå til henholdsvis Strendur og Røkin. Arbejdet skulle være færdigt i 2024. Der er dog mulighed for at tunnelen til Sandoy udskydes.

Da vi kørte hjemad, vidste vi, at vi måtte ind til Tórshavn den efterfølgende dag, hvor butikkerne jo ville være åbne.

Inden vi gik i seng var vejret igen slået om - til blæst og regn!!

Mandag den 19. juni (Merete)

Bilens tæller stod på 7.014 km.

Det regnede kun lidt, så mændene var gået i foto mode, da de vidste, at der lå en radarstation på fjeldet.

Nu var der også kommet gang i asfaltfabrikken på den anden side af fjorden.

Lidt i 9 kørte vi mod Tórshavn, og nedenfor vores hus havde får og lam travlt med at græsse og nogle skulle lige skynde sig at krydse vejen, inden vi kom kørende. Vi kunne se lenticularis (bølgeskyer) over fjeldene, men ingen svævefly.

Vi parkerede, måske lidt uautoriseret, ved Skansen, kiggede lidt på fæstningen og kanonerne fra 1782 og fra 2. verdenskrig. Skansen har gennem tiden været et godt forsvarsværk mod sørøvere, der kom for at hæрге og plyndre. Kommandantposten blev nedlagt i 1865, og for nogle år siden blev skansen renoveret. På et tidspunkt fandt vi en bæk i læ med en solplet, hvorfra vi kunne nyde udsigten.

Herefter gik vi langs havnen ind til byen for at finde nogle strikbutikker. Nær et af hotellerne mødte vi Katherine fra Canada. Hun skulle på en guidet byrundtur. Vi var inde i "Gudrun og Gudrun", flot og anderledes strik, men priserne var temmelig høje. Det begyndte at regne, så vi søgte ly i en anden butik, mens mændene gik på jagt efter gamle frimærker. Kjesten fandt en flot stik-vest i grønne toner, og da hun ingen penge havde på sig, tilbød jeg at lægge ud, men dankortet ville ikke fungere, så ekspedienten måtte hen at slukke lyset, så virkede det hele igen, og da Flemming kom i det samme, så fik han lov at svinge sit dankort. Jeg fandt slet ikke den trøje, som jeg gerne ville have, så..... I turistinformationen fik vi flere oplysninger om garnbutikker, så området blev travet tyndt. Ved et af husene hang fisk til tørre under udhænget. I nærheden af en strikbutik var 4 par cowboybukser fyldt op med jord og blomster og sat op ad et stakit, det så temmelig sjovt ud. Vi fortsatte videre ud til SMS, som er et storcenter. Her lå Navia, som både havde garn og strikvarer, også til rimelige priser, men der var ikke lige noget, som vi ikke kunne undvære. Herefter gik vi tilbage til bilen, da vi ville købe lidt ind til frokost. Nå, vi kom lige til at gå forbi et mindesmærke for Christian den 9. Rundt om mindesmærket gik der flere får med krølledede horn, så de blev rigtig fotograferet. Derefter fortsatte vi hen til bilen, og kørte nu ud til SMS for at købe ind. Vi manglede også lidt drikkevarer, så ekspeditricen fandt en beskrivelse af, hvordan vi kunne finde hen til rusbutikken. Vi kom også forbi en af Dyne Larsens butikker, Skemman. Efter indkøb kørte vi hjem og spiste frokost. Ved 14-tiden kørte vi fra ad den gamle vej mod Tórshavn over fjeldet. Vi svingede op til radarstationen, hvor vi de sidste 3½ km kørte på en meget smal og stejl vej med stokke i begge sider af vejen. Vel oppe, skyndte begge mænd sig ud af bilen for at tage billeder. Vi blev siddende, da der var temmelig diset. Da tågen littede, var vi også ude at kigge på den smukkeste udsigt ned over dalene til Vagar, og til vores hus i Kalbak, og nu kunne vi også se radarstationen. På parkeringspladsen lå noget blik, som var helt krøllet sammen. Det må have blæst/stormet temmelig kraftigt på et tidspunkt. Lidt om kasernen og radaranlæg:

Ca. 12 km udenfor Tórshavn ligger den tidligere flyvestation i Mjørkadalur og radar- og kommunikationsstationen på toppen af fjeldet Sornfelli. Disse to installationer fra 1962 er "symbolet" på Færøernes deltagelse i den kolde krig og samtidig det mest omfattende militære anlæg i Færøerne, med (dansk) flyvekommando, NATO-radaranlæg og amerikansk kommunikationsled mellem Europa og

Nordamerika. Flyvestation Tórshavn indgik i NATOs luftvarslingsorganisation, som en del af det britiske område.

Siden 2001 har Flyvestation Tórshavn og Færøernes Kommando været slået sammen under fællesmyndigheden "Færøernes Kommando" i Mjørkadalur. Den er nu sammenlagt med Grønlands Kommando til Arktisk Kommando i Nuuk i Grønland. For tiden bliver 'Mjørkadalur' anvendt som arrest. Radaranlægget på toppen af fjeldet Sornfelli er opført af NATO i 1963 til varsling mod angreb østfra af bombefly. Der er stadig to kupler på Sornfelli, men kun radar i den ene.

Ved 15-tiden var vi ved Nordens Hus, som er et nordisk kulturhus.

Indendørs træder man på norske sten, stolene er finske, gulv og vægge er af træ fra de svenske skove, mens stål og glaskonstruktionen er dansk, og græsset på taget er selvfølgelig færøsk. Vi hyggede os med en kop kaffe/cacao, mens vi lyttede til noget af koncerten med gruppen Ygdrasil, som spillede nordisk musik.

Herefter kørte vi videre til Vestur kirke, som er en kirke bygget i moderne stil i 1970'erne. Denne gang var vi heldige, at der i våbenhuset sad en kvinde og strikkede – der skulle være opsyn. Kirken er speciel med de lave vægge og de store sejlformede tagflader. Her havde Viborg Kammerkor sunget ved en gudstjeneste i 2001. Vest for kirken var der en lille park, hvor der stod en statue af Hans Pauli Olsen, og den forestiller Sigmund Brestsson, som bragte kristendommen til Færøerne.

Derefter gik vi ud for at se det store krydstogtskib, der lå længere ude ad havnen. Der var et sted, hvor skibene kunne komme i dok, og det så ud, som om det var meget rustent, men på tilbagevejen, så vi, at det fungerede. Bent gik ned på havneområdet for at få et godt billede, men vi andre blev oppe i gaden. På et tidspunkt begyndte det at regne, og der kom den smukkeste lave regnbue over havneområdet. Herefter kørte vi hjem igen, da mændene gerne ville en tur ind til Kalbak bygd for at nyde en øl med udsigt til havet, men det blæste så meget, at det var umuligt at finde læ nogen steder. Et sted fandt vi en cirkel med et enkelt gravsted og bænke ved hvert verdenshjørne, men heller ingen læ. I stedet kørte vi hjem, og nød øl og rødvin. Dagens middag bestod af koteletter gordon bleau med gulerødder og tomater.

Efter middagen brugte vi lidt tid på at finde ud af, hvem der ejede huset.

Vi fik også tjekket ind på vores fly til næste dag.

Blomster og planter vi har set på turen:

mange forskellige græsser og lav, engkabbelejer, smørblomster, gøgeurt, vibefedt, fjeldhønsetarm, dagpragtstjerne, kløver med flere.

Tirsdag den 20. juni 2017 – hjemrejsedag (Kjesten)

Vi stod tidligt op for at pakke færdig og gøre huset pænt igen efter vort besøg. Bent opdagede ved pakningen, at der var problemer med lynlåsen på sin ret nye kuffert. Heldigvis er der 20 års garanti. Da vi lidt over syv kørte mod lufthavnen Vagar, stod km-tælleren på 7.111. For øvrigt var der både sol og vindstille den morgen. Men i Mørkedalen for enden af fjorden var der alligevel skyer. Der er en god grund til, at dalen har fået sit navn! Der var ikke sol på "vores" vandfald, da vi kørte forbi, så det var godt, vi havde fået billeder den foregående dag. Ved fjorden stod der to cykler op ad et lille telt, så man må formode, de overnattede der. En kølig og lidt våd fornøjelse måtte vi mene.

For øvrigt, da vi ankom betalte vi 7.45 kr./l diesel. Ved afrejsen var prisen faldet til 7.38 kr./l. Ved Vagar lufthavn var kilometertælleren steget til 7.148. Man må sige, det var stadig en ny bil.

Inden halv ni var vi checket ind og kommet igennem sikkerhedskontrollen. Bents kuffert havde inden indcheckning fået en omgang tape. Vi havde yderst god tid, men alligevel missede vi, at det var før sikkerhedskontrollen, at man skulle have refunderet sin moms, så Flemming gik en tur tilbage gennem kontrollen – uden problemer – for at hente de 78 kr., som jeg skulle have tilbage på købet af min færøske uldvest.

I den duty-free købte jeg et strikkekit til sjal til søster Else som en påskønnelse af, at hun var kommet sig så godt efter sine grimme epileptiske anfald i december/januar. Inden flyafgang fik vi en god snak med Ellen, som havde haft en god uge hos sine venner.

Mette og Lars fra Islandsrejser skulle ankomme et kvarter senere end os fra deres ferie på Island. Det kunne have været lidt hyggeligt, hvis vi havde mødt dem i lufthavnen, men vi ville ikke vente, da vi gerne ville hjemad.

Flyet var et kvarter før schedule ved landing i Billund. Bagage – også Bents tapede kuffert – var ok, og bilen stod og ventede pænt på os i P6, da vi blev læsset af bussen. Lidt nord for Billund fandt vi en rasteplads, hvor vi spiste de madpakker, vi havde pakket i vort sidste hus på Færøerne. Vi fik en snak om gulerødder, da vi havde spist mange gulerødder den forgangne uge, på flere forskellige måder. Herligt.

Heldigvis kunne vi konstatere, at der stadig var mange hyldeblomster, så vi ville kunne nå vor årligt tilbagevendende produktion af hyldeblomstsaft. Da vi var omkring Give, kunne Bent på sin "fly-app" se, at vort fly var på vej til startbanen for at returnere til Vagar. Vi var hjemme i Viborg igen omkring kl. 14.30.

Igen havde vi fire haft en dejlig ferie sammen med rigtig mange gode oplevelser og mange timers hygge samt snak. For Bent og Merete var det første gang, de besøgte Færøerne. Selv om Flemming og jeg havde været der tidligere, blev det også en god og spændende rejse for os. Færøernes fantastiske natur og dyreliv betog os alle med den unikke stilhed med rindende vand og de smukke gule engkabbelejer, som for nylig er blevet udnævnt til nationalblomst. Kærlig hilsen

Kjesten, Flemming, Merete & Bent

